

סדר פסח משפחתי

ליל הסדר הוא אחד מעמודי התווך של המסורת היהודית. זהו זמן התכנסות משפחתי. מתאספים, מתחבקים ומספרים יחד את הסיפור המכונן של העם - סיפור יציאת מצרים.

הגדת ליל הסדר בגרסתה המוקדמת ביותר המופיעה במשנה מדגישה את עיקרו של ערב זה - סיפור יציאת מצרים ומשמעותו. ההגדה מלווה ברעיונות מעוררי סקרנות ועניין בקרב הילדים. מאז, במשך מאות שנים עד ימינו, התפתחה ההגדה לנוסח המוכר לנו היום הכולל מדרשים, שירים וסמלים.

השנה נקלענו למצב ייחודי. רובנו נחוג את הסדר בחוג המשפחה המצומצמת (או בזום), ונתקשה לקיים את הסדר המסורתי המוכר לנו. בהגדת הפסח של 'אסיף - חג ישראלי' ביקשנו לשלב בין מרכיבי הסדר העיקריים לבין חידושים המותאמים לילדים ולמצב הנוכחי. הדגשנו את ההיבט העיקרי של הערב - 'הגדת לבנך'.

אנו מזמינים אתכם להתכונן לערב החג:

- חשבו עם הילדים, על מסורות משפחתיות אהובות שתמצאו לקיים, והתאימו אותן למעמד הנוכחי.
- הכינו עם הילדים קישוטים ומאכלים לחג.
- קיימו פעילות עשר מכות משפחתיות: כנסו את המשפחה והעלו על הכתב את הדברים המטרידים ביותר בבית (הנזילה הקבועה במקלחת, הכלב שנובח בלילה ומעיר וכו'). בליל הסדר הקריאו גם אותן לצד עשר מכות מצרים, בתקווה שגם הן תחלופנה כליל!

לפעילויות לפתיחת הסדר המשפחתי ולתכנים נוספים, היכנסו לאתר שלנו: www.asif.org.il

חג חירות שמח ומיוחד לכם!

הגדה של פסח

נוסח ישראלי משפחתי

יחץ

נחצה את המצה האמצעית. נעטוף את חציה כאפיקומן. [הורים: החביאו בזמנכם הפנוי]

כְּעֵי הַנוֹהֵג לַחֲצוֹת אֶת פֶּת הַלֶּחֶם וְלִטְמֹן אֶת מַחְצִיתָהּ לַעֲת הַצֶּרֶךְ, כֹּה אָנוּ מַעֲלִים בְּזִכְרוֹנֵנוּ אֶת עֲנִיִּים שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ וְאִמּוֹתֵינוּ, וְאֵת אֱלֹה שְׁגֵם בִּימֵינוּ גּוֹרֵלָם לֹא שָׁפַר עֲלֵיהֶם:

זֶהוּ לֶחֶם הָעֵנִי וְהָעֲנִי, שֶׁאָכְלוּ אֲבוֹתֵינוּ בָּאָרֶץ מִצְרַיִם. כָּל רָעֵב יָבוֹא וַיֹּאכֶל, כָּל נֹצֵר יָבוֹא וַיִּפְסַח. הַשָּׁנָה כָּאוֹ, לַשָּׁנָה הַבָּאָה בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל. הַשָּׁנָה עֲבָדִים, לַשָּׁנָה הַבָּאָה בְּנֵי חֹרִין.

הא לחמא עניא

דִּי אָכְלוּ אֲבֹהֵתְנָא

בָּאָרֶץ דְּמִצְרַיִם.

כָּל דְּכַפִּין יִיחֵי וַיִּיכֹל,

כָּל דְּצָרִיָּה יִיחֵי וַיִּפְסַח.

הַשְׁתָּא הָכָא, לַשָּׁנָה הַבָּאָה בָּאָרֶץ דִּישְׂרָאֵל.

הַשְׁתָּא עֲבָדִי, לַשָּׁנָה הַבָּאָה בְּנֵי חֹרִין.

מגיד

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?

שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין חֶמֶץ וּמֶצֶה - הַלֵּילָה הַזֶּה בְּלוּ מֶצֶה!

שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין שָׂאֵר יִרְקוֹת - הַלֵּילָה הַזֶּה מְרוֹר!

שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אֵין אָנוּ מְסַבְּלִין אֶפְלוּ פֶּעַם אַחַת - הַלֵּילָה הַזֶּה

שְׁתֵּי פְעָמִים!

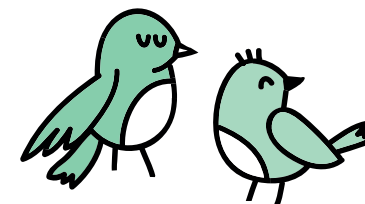
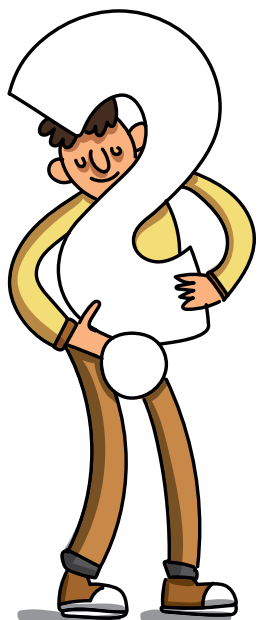
שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין בֵּין יוֹשְׁבֵינוּ וּבֵין מְסַבֵּין - הַלֵּילָה הַזֶּה

בְּלָנוּ מְסַבֵּין!

מה נשתנה הסדר הזה מכל הסדרים?

שֶׁבְּכָל הַסְּדָרִים אָנוּ יוֹשְׁבֵין בֵּין סְבִים וּבֵין דּוֹדִים - הַלֵּילָה הַזֶּה

בָּלָם מְבוֹדְדִים!

שמחה רבה • בלהה יפה

שְׂמִיחָה רַבָּה, שְׂמִיחָה רַבָּה,

אָבִיב הִגִּיעַ, פֶּסַח בָּא!

שְׂמִיחָה רַבָּה, שְׂמִיחָה רַבָּה,

אָבִיב הִגִּיעַ, פֶּסַח בָּא!

תִּפְרוּ, תִּפְרוּ, תִּפְרוּ לִי בְּגֵד עִם כִּיסִּים.

מִלָּא, מִלָּא, מִלָּא כִּיסֵּי בָּגָדִים.

שְׂמִיחָה רַבָּה...

שְׂאוּל אֲשָׁאֵל, שְׂאוּל אֲשָׁאֵל אַרְבַּע קְשִׁוִּיּוֹת.

שְׁתֵּה אֲשֶׁתְּךָ, שְׁתֵּה אֲשֶׁתְּךָ אַרְבַּע כּוֹסוֹת.

שְׂמִיחָה רַבָּה...

קדש

נמזוג כוס ראשונה, ונברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְרִי הַגֶּפֶן.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל עַם וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו.

וְתַתֵּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה אֶת חַג הַמִּצּוֹת הַזֶּה, זְמַן חֲרוּתְנוּ

מִקְרָא קֹדֶשׁ, זָכַר לִיצִיאַת מִצְרַיִם. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינֵם.

ורחץ

כרפס

נטעם מפרי האדמה, ונאמר:

כִּרְפָּס זֶה, עַל שׁוּם מָה? עַל שׁוּם רִאשִׁית פְּרִיחַת הָאֲבִיב. מִי יִתֵּן וַיְהִי זֶה רִמָּז

לְיָמִים שֶׁל חֲרוּת וּמִפְגָּשׁ, לְבָלוֹב וְאַהֲבָה.

נטעם מן המרור, ונאמר:

מרור זה, על שום מה? על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו ואמותינו במצרים בעבודת פרה, בחמר ובלבנים.

והיא שעמדה

בני ישראל נאנקו תחת על השעבוד, אך זכרון הברית שאֱלֹהִים כרת עם אבותיהם אברהם, יצחק ויעקב נטע בהם אמונה, כי יום יבוא ויהפכו לעם חפשי בארצם. אמונה זו עמדה לזכותם ושמרה על רוחם איתנה.

והיא שעמדה לאבותינו ולנו. שלא אחד בלבד עמד עלינו לבלותנו, אלא שבכל דור דור עומדים עלינו לבלותנו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.

ביצה

נטעם מן הביצה, ונאמר:

ביצה זו, על שום מה? על שום עמידתם האיתנה של בני עמנו. כביצה המתקשה ככל שהיא מתבשלת, כך ככל שנמשך השעבוד, התחזקו בני ישראל ברוחם ושמרו על אחדותם.

בִּיד חֲזָקָה וּבְזֹרֹעַ נְטִיָּה

האל שמע את שועת עמו ושלח להם את משה כמנהיג ומושיע. כשנולד משה, רצתה אמו יוכבד להצילו. היא הניחה אותו בתבה על גדת הַיָּאֹר, מקוה שימצא, ואת מרים אחותו הגדולה הציבה לשמר עליו. בת פרעה, אשר ירדה לרחץ בנהר, משתה את משה התינוק מן המים, חמלה עליו, והחליטה לגדלו כבנה הנסיך.

משה בגר, יצא את ארמון פרעה וראה את עמו בסבלותיו. בשליחות האל הוא פנה למלך פרעה ודרש: 'שלח את עמי', אך פרעה סרב לשלח את עבדיו. אֱלֹהִים ציד את משה באותות ובמופתים, והטיל על המצרים מכה אחר מכה כדי לשכנע את פרעה לשלח את העם.

”כנגד ארבעה בנים ובנות דברה התורה:

אחת חכמה, אחד רשע, אחת תמה ואחד שאינו יודע לשאל.

כשבת שואלת בחכמה: 'מה הן המצוות והחקים שאנו מצוים בחג הפסח?' מלמדים אותה את כל הלכות הפסח, מהראשונה ועד האחרונה.

כשכן שואל ברשעות: 'מה הטעם בעריכת סדר פסח בכלל?' עונים לו כי בגישה כזו, ספק אם היה יוצא ממצרים.

כשבת שואלת בתמימות: 'מה קרה שם?' מספרים לה בהתרגשות על הנסים והנפלאות שארעו כשיצאו בני ישראל ממצרים.

ומה עושים עם הילד שאינו שואל אף שאלה? 'את פתח לו'. מספרים לו את הספור כך שיעורר את דמיונו.

אז מה באמת נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?

בלילה הזה, לפני שנאכל, נספר את ספור יציאת בני ישראל ממצרים.

וירד מצרימה

יעקב אבינו חי עם משפחתו הגדולה בארץ כנען. באותם הימים היתה בארץ בצרת קשה. בשל הרעב הכבד, ירדה משפחתו של יעקב לארץ מצרים העשירה במזון.

במצרים, גדלה משפחת יעקב והתחזקה מאוד. יום אחד עלה במצרים מלך בשם פרעה, שחשש שבני ישראל (בני יעקב) ימרדו בשלטונו. על כן שעבד אותם כעבדיו.

”עבדים היינו לפרעה במצרים, ויוציאנו יי אֱלֹהֵינו מִשָּׁם בִּיד חֲזָקָה וּבְזֹרֹעַ נְטִיָּה. ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים. ואפלו בלנו חכמים, בלנו נבונים, בלנו זקנים, בלנו יודעים את התורה, מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים. וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משבח.”

עבדים היינו, עתה בני חרין.

” בכל דור ודור חַיֵּב אָדָם לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלוֹ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם.

בכל דור ודור אנו נאבקים למען חרותנו וזוֹכְרִים כִּי הִיא אֵינָה מוֹבָנֶת מֵאֲלִיָּה.
בכל דור ודור נפתח את עֵינֵינוּ, וְנִרְחִיב אֶת לִבֵּנוּ לַחֲלֹשׁ, לָגֵר וּלְעַנֵּי הַחַיִּים בְּקִרְבָּנוּ,
וּלְאֵלוֹ שְׁחֵרוֹת אֵינָה מִנֵּת חֲלָקִים.

נמזג כוס שנייה, היא כוס החירות, ונאמר:

נִבְרָךְ עַל זְכוּתָם הַטְּבִיעִית שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם לְכַבֹּד וּלְחַפֵּשׁ.

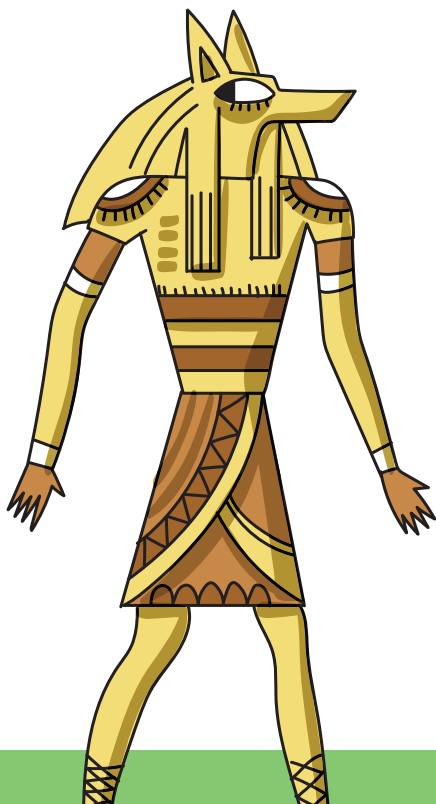
נִבְרָךְ אֶת אֱלֹהֵי הַנְּאֻבִּקִּים עֲבוּר חֲרוּתָם שְׁלֵהֶם וְשֶׁל אֲחֵרִים, בְּאֶרֶץ וּבְעוֹלָם.

מִי יִתֵּן וְהַחֲבֵרָה בִּישְׂרָאֵל תַּעֲמִיק אֶת מַחֲיבוּתָהּ לְעֶרְכֵי הַחֲרוּת, הַשְׁוִיּוֹן וְהַצִּדֵּק.
וְנֹאמַר אָמֵן.

רְחִיצָה

וכל המרבה ברחיצת ידיים הרי זה משובח.

” אֱלֹהֵי עֶשֶׂר הַמַּכּוֹת שֶׁהֵבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרִים בְּמִצְרַיִם:

(נהוג לטבול את האצבע בכוס היין האישית ולמנות את המכות בזילוף יין על הצלחת)

דָּם - צַפְרִידֵּעַ - בְּנִים - עֶרֶב - דְּבָר - שְׁחִי - בָּרֵד - אֶרְבָּה - חֹשֶׁךְ - מַכַּת בְּכוֹרוֹת.

הַיּוֹם אַתֶּם יֹצְאִים בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב

בְּלִיל הַפֶּסַח פְּקָדָה מִגִּפָּה קָשָׁה אֶת אֶרֶץ מִצְרַיִם. רַק עַל בְּתִיָּהֶם שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל,
אֲשֶׁר סָמְנוּ בְּדָם, פִּסְחָהּ הַמִּגִּפָּה, וְהַבְּנִים לֹא נִפְגְּעוּ. רַק לְאַחַר מִכָּה זוֹ נִכְנַע פְּרַעַה
וְשִׁלַּח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַחֲפָשִׁי. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מָהָרוּ וְהִכִּינוּ מִצּוֹת, אֲסָפוּ מַעֲטָ צִידָה
לְדֶרֶךְ וְנִמְלְטוּ מִמִּצְרַיִם.

” כֹּל שֶׁלֹּא אָמַר שְׁלוֹשָׁה דְּבָרִים אֱלֹהֵי בְּפֶסַח לֹא יֵצֵא יְדֵי חוּבָתוֹ, וְאֵלֹהֵינוּ:

(כל המשפחה אומרת יחד)

פֶּסַח, מָצָה וּמָרוֹר

פֶּסַח לְזַכֵּר הַמִּגִּפָּה שֶׁפָּסְחָה עַל בְּתֵי אֲבוֹתֵינוּ וְאֵימוֹתֵינוּ בְּמַכַּת בְּכוֹרוֹת.

מָצָה לְזַכֵּר הַמִּצּוֹת שֶׁאָפוּ כִּי לֹא הִסְפִּיקוּ לְהַתְּפִיחַ בִּצְקָתָם לֶחֶם.

מָרוֹר לְזַכֵּר הַשְּׁעָבוּד שֶׁמָּרַר אֶת חַיֵּי אֲבוֹתֵינוּ וְאֵימוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם.

וְתִקַּח מֵרִים הַנְּבִיאָה אֶת הַתֵּף בְּיָדָהּ

בְּהִגְיַעַם אֶל הַיָּם הָרִים מָשָׁה אֶת מִטָּהּ וְהָיָה נִבְקַע לִשְׁנַיִם. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָבְרוּ
בִּיבֶשֶׁה בְּתוֹף הַיָּם, וְהַיָּם לָהֶם כְּחוֹמָה. אֵז יֵצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּרִקְוִידִים וּמַחֲוֹלוֹת
בְּהִנְהַגְתָּהּ שֶׁל מֵרִים הַנְּבִיאָה, וּשְׁמָחָה גְּדוּלָּה שָׂרְתָה עֲלֵיהֶם.
בְּנִדּוּדֵיהֶם הָאֶרְכִּים בְּמִדְבָּר עָמְדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מוֹל אֲתֵגָרִים רַבִּים, קִבְּלוּ אֶת
הַתּוֹרָה וְהִפְכּוּ לַעֲמִ. בְּתֵם הַנִּדּוּדִים הִגִּיעוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֶרֶץ זִבְתַּת חֶלֶב וּדְבָשׁ.
גַּם בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרִים זָכִינוּ לַעֲלוֹת וּלְהִתְיַשֵּׁב בְּאֶרֶץ וְעַל כֵּן נִבְרָךְ: הַלְלוּתָהּ!

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, בֵּית יַעֲקֹב מַעַם לַעֲז,

הָיְתָה יְהוּדָה לְקֹדֶשׁ, יִשְׂרָאֵל מִמְּשֻׁלּוֹתֶיהָ

הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס, הִירְדּוֹ יִסֵּב לְאַחֹר.

הַהָרִים רָקְדוּ כְּאֵילִים, גְּבַעוֹת - כְּבָנֵי צֶאֱן.

מִה לֵךְ הַיָּם כִּי תִנּוּס, הִירְדּוֹ - תִּסֵּב לְאַחֹר,

הַהָרִים - תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים, גְּבַעוֹת - כְּבָנֵי צֶאֱן.

מוציא מצה

נרים את קערת המצות, ונברך:

פותח את ידה ומשביע לכל חי רצון:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם המוציא לחם מן הארץ.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצונו על אכילת מצה.

מרור • כורך

ניטול כזית מן המצה ונכרוך עמה כזית מן המרור, ונאמר:

זכר למקדש, בימינו יחדש. כהלל הזקן שהיה כורכו ואוכלו בבת אחת, לקיים

מה שנאמר: 'ומצות על מררים יאכלהו'.

כל אחד מכין ליושב מימינו כריך מכל הטוב שעל שולחן הסדר.

שולחן עורך

בתיאבון!

עם הקינוח

צפון

אחרי שנמצא האפיקומן, נחלק אותו בין הסועדים, ונאמר:

הנני מוכן ומצמין לקיים מצות אפיקומן!

ברך

נמזוג כוס שלישית, היא כוס אליהו הנביא, נפתח מעט את הדלת, ונברך:
אלהיו הנביא, אליהו התשב, איך יבוא ומה יביא, יביא לנו בשורות טובות
ומנחמות, בשורות הגאולה. כבשירת המעלות: בשובינו את שיבת ציון היינו
כחולמים. אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה. אמן!

הלל

למדני, אלהי, ברך והתפלל
על סוד עלה קמל, על נגה פרי בשל,
על החרות הזאת: לראות, לחוש, לנשם,
לדעת, ליחל, להקשל.

למד את שפתותי ברכה ושיר הלל
בהתחדש זמנך עם בקר ועם ליל,
לבלי יהיה יומי היום כתמול שלשום.
לבלי יהיה עלי יומי הרגל.

מתוך: שירי סוף הדרך • לאה גולדברג

נמזוג כוס רביעית, היא כוס המשפחה, ונברך:

בתקופה זו של דאגה וחסר ודאות, אנו מתברכים ביחד המשפחתי שלנו
ומחברים מרחוק את אהובינו הרחוקים. אנו מיחלים יחד עם כל משפחת האדם
והעולם לימי שגרה ועשייה שלווים של בריאות ושלווה.
במהרה בימינו, אמן.

ערכו סבב ברכות שבו כל בן משפחה יברך את היושב לשמאלו.

נרצה

חסל סדור פסח כהלכתנו, בכל פונתנו ורצוננו.
באשר זכינו לסדר אותו בן נזכה לעשותו:

לשנה הבאה בירושלים הבנויה.

שירים למי שנשאר לו כוח

אחד מי יודע

אחד מי יודע? אחד אני יודע:

אחד אלהינו שבשמים ובארץ,
שני לחות הבית,
שלושה אבות,
ארבע אמהות,
חמשה חומשי תורה,
ששה סדרי משנה,
שבעה ימי שבועה,
שמונה ימי מילה,
תשעה ירחי לדה,
עשרה דברים,
אחד עשר בוכיאי,
שנים עשר שבטיי,
שלושה עשר מדאי.

דיינו

אלו הוציאנו ממצרים ולא עשה בהם שפטים, דיינו.
אלו עשה בהם שפטים, ולא עשה באלהיהם, דיינו.
אלו עשה באלהיהם, ולא הרג את בכוריהם, דיינו.
אלו הרג את בכוריהם ולא נתן לנו את ממונם, דיינו.
אלו נתן לנו את ממונם ולא קרע לנו את היים, דיינו.
אלו קרע לנו את היים ולא העבירנו בתוכו בחרבה, דיינו.
אלו העבירנו בתוכו בחרבה ולא שקע צרנו בתוכו, דיינו.
אלו שקע צרנו בתוכו ולא ספק צרפנו במדבר ארבעים שנה, דיינו.
אלו ספק צרפנו במדבר ארבעים שנה ולא האכילנו את המן, דיינו.
אלו האכילנו את המן ולא נתן לנו את השבת, דיינו.
אלו נתן לנו את השבת, ולא קרבנו לפני הר סיני, דיינו.
אלו קרבנו לפני הר סיני, ולא נתן לנו את התורה, דיינו.
אלו נתן לנו את התורה ולא הכניסנו לארץ ישראל, דיינו.
אלו הכניסנו לארץ ישראל ולא בנה לנו את בית הבחירה, דיינו.

איך יודעים שבא אביב? • דתיה בן דור

איך יודעים שבא אביב?
מסתכלים סביב סביב
ואם רואים שאין עוד בצ' בשבילים
ואם רואים שנעלמו המעילים
ואם פרג וגם חרצית
לכבוד החג קשטו ארצי
אז יודעים (אז יודעים)
שבא אביב (שבא אביב)
אז יודעים שבא אביב.
איך יודעים שבא אביב?
מסתכלים סביב סביב
ואם רואים המון ידים חרוצות
נושאות סלים כבדים עם יין ומצות
ואם שרים "שמחה רבה
אביב הגיע, פסח בא"
אז יודעים (אז יודעים)
שבא אביב (שבא אביב)
אז יודעים שבא אביב.

הללויה • יעקב גלפז

אדם חוזר וקוצר יומו
צנוע הוא ודל,
ועל גבו צרות החול
עומסות לו כמגדל.
ולפניו רואה פתאם
את נשתי עיניה של בתו
והוא אז שר, והן אתו
שרות הללויה.
הללויה, וזה השיר
עולה מכל פנות העיר
כשהאדם ואסף את כל קלפיו
ושר הללויה.
פרושים ימי בפני האל
יודע הוא דרכי
וכל שירי כמו תפלות
שלחו למרחקים.
וכשיגיע סוף התואי
אנצל בשקט את חיי
ושר חדש צעיר וחי
יושר הללויה.

בונה אדם את בניניו
מהבל וקלפים,
יום יום טורח ועמל
יום יום הם נטרפים.
אבל אל מול חרבן קלפיו
עולה השמש מעליו
והוא אוסף אותם אליו
ושר הללויה.

הללויה וזה השיר
עוד יעלה בכל העיר
והוא חדש והוא צעיר וחי
ושר הללויה.

משה בתיבה • קדיש יהודה סילמן

דומם שטה תבה קטנה
על היאור הזך,
ובתבה משה הקטן,
ילד יפה רח.

ומלמעלה זהר תכלת
ומלמטה יאור
והשמש בשמים
שופכה הרבה אור.

בשנה הבאה • אהוד מנור

בשנה הבאה נשב על המרפסת
ונספר צפרים נודדות
ילדים בחפשה ישחקו תופסת
בין הבית לבין השדות

עוד תראה, עוד תראה
כמה טוב יהיה
בשנה, בשנה הבאה

הלואי • אהוד מנור

הלואי ומענן תרד עלינו קשת
הלואי שלעולם הזה יש תקנה
הלואי והאדם יהיה רחום עד ערב
הלואי שיש סכוי אחד לאהבה.

הלואי שלא נכאב ואיש אחיו יאהב
הלואי ויפתחו שוב שערי גן עדן
הלואי ויתמזגו מזרח ומערב
הלואי ונחידש ימינו כאן כקדם.

הס, הגלים השוכבים,
משה הקטן שט.
לא יטבע, חיה יחיה
ילד זה הקט.

ענבים אדמים יבשילו עד הערב
ויגשו צוננים לשלחן
ורוחות רדומים ישאו על אם הדרך
עתונים ישנים וענן
עוד תראה, עוד תראה...
בשנה הבאה נפרש כפות ידים
מול האור הנזר, הלכן
אנפה לבנה תפרש באון כנפים
והשמש תזרח בתוכן
עוד תראה, עוד תראה...

הלואי ויום יצמח מתוך סופה גועשת
הלואי ולא תאבד לעד המתנה
הלואי שהמדבר יצמיח עשב דשא
הלואי ועוד נשב בצל התאנה.

המסע לארץ ישראל • חיים אידיסיס

הירח משגיח מעל,
על גבי שק האכל הדל,
המדבר מתחתי, אין סופו לפנים
ואמי מבטיחה לאחי הקטנים:

עוד מעט, עוד קצת,
להרים רגלים,
מאמץ אחרון לפני ירושלים.

אור ירח, החזק מעמד,
שק האכל שלנו אבד,
המדבר לא נגמר, וללות של תנים
ואמי מרגיעה את אחי הקטנים:

עוד מעט, עוד קצת,
בקרוב נגאל,
לא נפסיק ללכת לארץ ישראל.

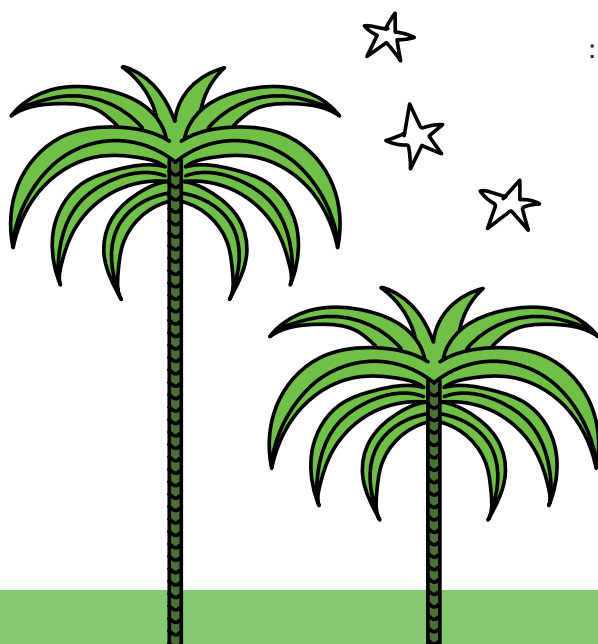
ובלילה תקפו שודדים
בסכין, גם בקרב חדה,
במדבר דם אמי, הירח עדי
ואני מבטיחה לאחי הקטנים:

עוד מעט, עוד קצת,
יתגשם החלום,
עוד מעט נגיע לארץ ישראל.

בירח דמוותה של אמי
מביטה בי, אמא, אל תעלמי;
לו היתה לצדי, היא היתה יכולה
לשכנע אותם שאני יהודי.

עוד מעט, עוד קצת,
בקרוב נגאל,
לא נפסיק ללכת לארץ ישראל.

עוד מעט, עוד קצת,
להרים עינים,
מאמץ אחרון לפני ירושלים.

להצטרפות לתפוצת הוואטסאפ שלנו וקבלת תכנים לחגים במשפחה
 חפשו אותנו בגוגל: 'אסיף - חג ישראלי'.

בסיוע Jewish Federation of Greater MetroWest NJ | Jewish Federation of Cincinnati

